

Schaduw van de tijd

Van dezelfde auteur

Back to school
De jongen uit het woud
Het laatste licht
Het boek van voorheen
De wereld achter het water

Schaduw

— VAN DE TIJD —

Jen Minkman

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Schaduw van de tijd
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Jen Minkman & Marjolein de Wit – van den
Hanenberg

Eerste druk februari 2017, tweede druk maart 2017, derde druk juni
2018
ISBN 978-94-63676-32-8
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Mac en Nasi,
Jullie weten wie jullie zijn
(de beste proeflezers ooit!)*

I am falling through the footsteps of the past
falling under the weight of the future
all these images haunt me
like a life I'm trying to leave behind.

A ghost locked inside my shadow
an echo reaching into tomorrow...

Where are my dreams of beauty?

Blackfire – 'Downfall'

(geschreven door Klee, Clayson en Jeneda Benally)

Hoofdstuk 1

‘Kom op, autootje, nog even volhouden.’

Hannah zuchtte zo hard dat ze de plukken donkerblond haar uit haar gezicht blies die uit haar paardenstaart geglipt waren. Haar oude, grijze Datsun Fairlady klonk alsof die het elk moment op kon geven.

Ze had er al heel wat mijlen op zitten. Gisteren was ze vanuit San Diego vertrokken naar het vakantiehuisje van haar moeder in Page, Arizona, want daar had ze met haar tweelingbroer Ben afgesproken. Gisteravond had ze een motelkamer in Flagstaff genomen. Bij nader inzien had ze ook beter gelijk kunnen tanken in Flagstaff, want sinds ze de grens van het Navajo-reservaat was overgestoken, was ze nog maar bar weinig tankstations tegengekomen.

Hannah keek met angstvallige blik naar de meter, die al een tijdje gevaarlijk in het rood stond. De route dwars door Navajo Nation was prachtig, maar niet bepaald dichtbevolkt. De laatste keer dat ze deze rit samen met haar moeder en Ben had gemaakt had ze zelf niet achter het stuur gezeten. Ze had er dus ook helemaal niet op gelet waar de pompstations waren. Zo'n sukkel was ze wel.

Intussen was ze het haar welbekende stadje Page voorbij en ze had nog steeds geen pomp gezien. Wie weet was ze vanaf de verkeerde kant gekomen en wilde niemand die Indian Highway 89 gebruikte ooit benzine kopen. De auto's van de lokale bewoners liepen vast op water.

Toen maakte de weg een bocht naar links. In de verte, naast de afslag naar Glen Canyon Dam, doemde eindelijk een klein pompstation op. Opgelucht blies ze uit. Mooi zo! Ze zou haar auto tot de nok toe volgooien. Het was nog minstens zes mijl naar St Mary's

Port en ze had liever te veel benzine dan te weinig. Het wijzertje op haar dashboard trilde en danste vervaarlijk aan de felrode onderkant van de meter.

‘Whoehoe!’ riep ze blij, toen ze de oprit van het tankstation opscheurde, uit volle borst meezingend met een cd die ze in de stereo had. Na een heel jaar stage op de *high school* in San Diego waar ze Spaans had gegeven, kon ze nu lekker aan haar zorgeloze zomer beginnen.

Afgelopen winter had ze het uitgemaakt met Greg. Het had vreemd gevoeld, omdat ze al sinds haar zestiende met hem samen was geweest, maar ze waren te veel uit elkaar gegroeid. Misschien hadden hun verschillende studies er ook wel aan bijgedragen; ze hadden allebei zulke andere vrienden gekregen. Bovendien had Greg aan USFCA in San Francisco gestudeerd en zat zij bij de University of California in San Diego. De afstand had niet geholpen.

En nu was ze eindelijk weer terug in Arizona. Met Greg was ze hier maar één keer een weekje geweest toen ze net iets hadden. Hij had er niet veel aan gevonden; hij was meer iemand die van de drukte van de stad en uitgaan hield. Zelf was ze vooral dol op rust, onge-repte natuur en luie dagen in de schaduw van een parasol op het strand. Ze keek er nu al naar uit. Om nog maar te zwijgen van de talloze tripjes die ze met Ben zou gaan maken in Navajo Nation. St Mary’s Port lag aan de rand van het reservaat, dus dagtochtjes er-naartoe waren gemakkelijk te organiseren.

Alleen al de gedachte aan de knusse blokhut van haar moeder, die vlak bij het strand van Lake Powell lag, maakte dat Hannah een brede glimlach op haar gezicht had toen ze de auto naast pomp nummer twee parkeerde. Haar eerste schooljaar als stagiair-docent was ten einde, de zomer was begonnen en ze was er klaar voor om twee maanden ontspannen te gaan genieten van haar vrije tijd.

‘It’s raining men!’ loeide ze nog een keer enthousiast met de radio mee voordat ze de motor uitzette.

De jongen die naast haar net klaar was met benzine tanken voor zijn motor, keek haar van opzij aan en grinnikte. Het raam van de Datsun stond open, dus hij had haar luid en duidelijk gehoord.

Ze keek ook even opzij. Wauw. Haar buurman bleek een ontzettend lekker ding te zijn. Ze voelde dat ze staarde, kreeg een

kleur en rommelde in haar tas op zoek naar haar portemonnee om zich een houding te geven. Stiekem keek ze daarna nog een keer naar de jongen, maar die was intussen al met zijn zonnebril op en zijn helm in zijn hand naar de kassa geslenterd.

Yep, dat had zij weer. Stond er eens een keer een echt leuke knul naast haar, gedroeg ze zich als een idioot.

Hannah staarde de jongen na, die overduidelijk een indiaan uit Navajo Nation was. Zijn roodbruine huid stak mooi af tegen het mouwloze witte hemd dat hij aanhad. In zijn lange zwarte haar droeg hij aan een kant een kleine dunne vlecht, waarin aan de onderkant een turquoise kraal met een kleine rode veer stak. Dat was een teken van een van de clans van de Navajo. Toen ze hier nog elke zomer kwam, had ze een vriendinnetje dat ook bij die clan hoorde en in het reservaat vlak over de grens woonde. Emily moest ondertussen een jaar of eenentwintig zijn, net als zij. Ze had sinds haar zestiende niet echt meer contact met haar gehad, maar daar zou ze deze zomer wat aan gaan doen. Ze zou Emily geheid al snel tegenkomen als ze naar het reservaat ging. Dan konden ze tijd samen doorbrengen.

Jammer dat dat niet gold voor haar en de Navajo met het waanzinnig mooie figuur. Die kon ze mooi op haar buik schrijven, zelfs als ze hem nog eens tegen zou komen. Ze had haar kans natuurlijk al verpest: hij zou haar vast niet meer aanspreken nadat ze net een optreden had weggegeven waar kandidaten bij talentenshow's op tv voor werden afgefakkeld om hem daarna aan te staren alsof ze al minstens tien jaar geen man meer had gezien.

Hannah grimaste, sprong de auto uit en gooide de tank maar gelijk helemaal vol. Daarna liep ze naar binnen, sloot netjes aan in de rij en zag dat de Navajo-jongen net had afgerekend. Hij propte het bonnetje van de tankbeurt in de zak van zijn spijkerbroek. Daarna slenterde hij langs de schappen met kauwgom en snoep richting uitgang. Uit het niets keek hij plotseling weer opzij en ving haar blik.

‘Hoi,’ zei hij, met een diepe, mooie stem die al net zo indrukwekkend was als de rest van zijn verschijning. Zijn ogen keken haar indringend aan door de lichte glazen van zijn zonnebril. Een klein lachje speelde om zijn mond, alsof hij stiekem ergens om moest lachen.

Hannah was even met stomheid geslagen. Goh, hij wilde blijkbaar nog steeds met haar praten. Misschien moest ze wat terugzeggen.

‘Oh... hé,’ hikkelde ze klunzig. Ze durfde hem niet zo goed aan te kijken want ze wist vrij zeker dat ze rode wangen had gekregen.

Even leek het of hij nog wat wilde zeggen, maar toen liep hij door en stapte het winkeltje uit. Hij zette zijn helm op zijn hoofd en startte zijn motor om vervolgens met duizelingwekkende vaart weg te scheuren.

Hannah staarde uit het raam en kon zichzelf wel schoppen. Dat had ze weer mooi verpest. Zelfs een comapatiënt had nog met meer lettergrepen op de proppen kunnen komen.

Knorrig rekende ze af. Daarna reed ze in sneltreinvaart naar St Mary's Port. Ze zag ernaar uit om vanavond samen met Ben te koken. Of misschien konden ze beter uit eten gaan. Ben was niet zo'n beste kok, dus het meeste werk in de keuken deed zij. Ze grabbelde in haar tas om te zoeken naar haar mobiel en zag dat Ben haar zojuist had gebeld toen ze stond te tanken. Snel belde ze terug en hij nam meteen op.

‘Hé, zusje! Waar blijf je nou?’

‘Over tien minuten ben ik er. Rond vijf uur.’

‘Eh, dat kan niet. Het is hier pas kwart voor vier.’

‘Huh?’ liet Hannah horen.

Ben grinnikte. ‘Tijdverschil in de zomer, weet je nog?’

Oh ja. Dat was ze helemaal vergeten. Arizona deed niet aan zomertijd, maar het reservaat van de Navajo's wel. Het was in St Mary's Port een uur vroeger dan wat haar autoklok aangaf. Die had ze nog niet teruggezet.

‘Ben je al thuis?’ wilde ze weten.

‘Nee, ik ben nog op het strand, maar ik kom nu naar huis, dan help ik je met uitpakken.’

‘Oké, gezellig. Tot zo!’ Ze hing op en trapte het gas nog maar eens te hard in. Ben was niet alleen haar tweelingbroer maar ook een van haar beste vrienden. Ze waren twee handen op een buik. Ben deed zijn studie fysiotherapie aan CalState in Bakersfield, dus veel had ze hem de afgelopen maanden niet gezien.

Toen Hannah de parkeerplaats naast de blokhut opdraaide, zat

Ben op de verandatrap van de hut een sigaret te roken. Zijn donkerblonde haar was al helemaal opgelicht door de zon, zijn bovenlichaam was een beetje verbrand en hij had een grote, opzichtige zonnebril op zijn neus. Hij zette hem af en er verschenen vrolijke, groene ogen in dezelfde kleur die zij had.

‘Je bent er!’ Hij stormde het trappetje af en trok zijn zus in een enthousiaste omhelzing.

Hannah lachte en knuffelde hem terug. ‘Hoe is het de afgelopen week geweest?’

‘Bloedheet. Ik ben veel op het strand geweest.’ Ben sleurde intussen de koffer van Hannah het verandatrapje op, terwijl zij twee zware tassen met etenswaren en toiletspullen droeg. Eenmaal binnen stalde Hannah de tas met eten in de keuken en liep toen door. Ze opende de deur van haar oude slaapkamertje en was even helemaal stil.

Alles was nog precies zoals ze het zich herinnerde: het grote, comfortabele bed in de hoek, de eenvoudige tafel tegen de muur, de gebloemde gordijnen die half voor het raam waren getrokken dat uitzicht gaf op het meer... Het was net of de tijd had stilgestaan.

‘Ik heb je bed al opgemaakt,’ wees Ben, die haar koffer neerzette.

‘Wat lief! Ik heb pijn in mijn rug van al dat rijden.’

‘Nou, laten we dan maar niet koken vanavond. Er is een leuk nieuw tentje geopend met gegrilde vis naast het strand. Daar kunnen we straks heen.’

‘Fantastisch plan.’

Het kleine vakantiepark met de blokhutten paste eigenlijk helemaal niet in het landschap van Arizona, maar daarom had Hannah’s moeder het twintig jaar geleden juist zo leuk gevonden om hier een blokhut te kopen. De rest van het dorp was door de jaren heen steeds meer gegroeid. Hannah was benieuwd of er de afgelopen vijf jaar nog meer voorzieningen bij waren gekomen.

Ze liep de deur weer uit om de laatste spullen uit haar auto te halen. Ben had intussen twee blikjes bier uit de koelkast gehaald. Hij en Hannah proostten kort toen ze op de veranda gingen zitten. ‘Op een lange, zorgeloze zomer,’ wenste Hannah. Ze nam een slokje van haar bier. ‘Vind je het niet fantastisch dat we nu eindelijk mogen

drinken op zomervakantie?’

Haar broer grinnikte. ‘En dan kiezen we een vakantiebestemming waar geen alcohol mag worden verkocht.’

Hannah lachte ook. Het feit dat er in Navajo Nation nergens alcohol mocht worden verkocht had wel een wat minder fijne reden: mensen van *native american*-afkomst raakten veel sneller verslaafd aan de drank. Het reservaat had een eigen regering en die hadden al snel ingezien dat het beter was om het spul maar helemaal te verbieden.

Ben zuchtte. ‘Ik ben blij dat je hier eindelijk weer eens komt, Han. Het is maar goed dat het uit is met Greg.’

Hannah gaf hem een grijns terug. ‘Ja, ja. Houd maar op. Ik weet dat je hem nooit echt hebt gemogen.’

‘En, heb je al weer een nieuwe vent op het oog? Ik ken nog wel wat leuke fysiotherapeuten in Bakersfield, als je wilt.’

‘Je hoeft me echt niet te koppelen, hoor.’ Hannah snoof. ‘Dat kan ik prima zelf. En voorlopig vind ik het wel lekker om single te zijn. Greg was eigenlijk best dominant, maar dat had ik pas door toen we niets meer hadden.’

‘Goh, toen pas?’

Hannah stompte Ben vriendschappelijk tegen zijn schouder. ‘Oké, ander onderwerp. Hoe is het met Emily? Ik moest net nog aan haar denken toen ik stond te tanken. Er liep een Navajo van dezelfde clan op het pompstation rond.’

‘Ja, goed! Ze vroeg al naar je.’

‘Woont ze nog steeds in Naabi’aani?’ Dat was het kleine en eenvoudige dorp op het reservaat waar ze in haar jeugd zoveel zomers had doorgebracht. Niets was er aangetast door toerisme. Veel mensen woonden er zelfs nog in traditionele huizen, de zogenaamde hoghans.

Ben knikte. ‘Ja, ze is klaar met haar studie. Ze werkt nu in Naabi’aani en Lechee als natuurgeneeskundige, maar ze werkt ook twee dagen in de week in St Mary’s. Er zit hier een homeopathische apotheek en daar is ze assistente.’

‘Gaaf! Dat past echt bij haar. En Josh, heb je die al gezien?’

‘Ja, die woont ook nog in het dorp. Hij is net klaar met de middelbare school.’

Ze waren even stil. Hannah staarde uit over Lake Powell, dat zich aan de voet van de heuvel spiegelen en onpeilbaar diep uitstreckte. Het was zo heerlijk dat hier niets veranderd was.

Ze wierp een blik op haar horloge. ‘Hoe laat gaat die apotheek waar Emily werkt dicht? Denk je dat we nog even langs kunnen gaan?’

‘Vandaag werkt ze daar niet.’ Ben pakte zijn mobiel uit zijn broekzak. ‘Maar morgen wel. Ze had gevraagd of je haar kon bellen.’

‘Ik app alvast even. Dan ziet ze mijn bericht morgen wel als ze weer bereik heeft.’

‘Oh, dat ziet ze wel eerder. Ze heeft tegenwoordig een *commodity phone*. Je weet wel, die Obama-mobieltjes die door de overheid worden gesubsidieerd. Daar ontvangt ze bijna overal Cellular One op.’

Nadat Hannah had geappt, liepen ze samen de heuvel af naar het restaurant dat Ben had aangeprezen. Even later schoven ze aan tafel op het terras van 'The Winking Shrimp'. Hannah keek verrukt uit over het water van Lake Powell, waar nog steeds mensen aan het zwemmen, waterfietsen of pootjebaden waren. In de verte lichtten de rode rotsen van Antelope Island in de vorm van vreemde, oeroude kastelen op in de avondzon. Het kleine eilandje vlak bij het strand gloeide donkerrood in het zonlicht.

‘We hebben trouwens nieuwe burens,’ zei Ben opgewekt, terwijl hij de kaart bestudeerde. ‘Het huisje aan de rechterkant is gekocht door een stel met twee dochters van achttien en twintig. Ivy en Amber heten ze.’

‘Oh, gezellig! Laten we een keer met ze gaan barbecueën of zo.’

‘Goed plan. Ik heb de barbecue uit het schuurtje toevallig net gisteren schoon staan maken. Ik had weer zo’n bui.’

‘Een schoonmaakbui? Wanneer komen die nog meer voor, dan?’

‘Wat ben je weer vriendelijk. Kies eerst maar eens uit wat je wilt eten.’ Ben schoof haar met een grijns de menukaart toe.

Op dat moment kreeg Hannah een app binnen op haar telefoon. ‘Hé, Em heeft al gereageerd,’ zei ze enthousiast, terwijl Ben intussen een ober wenkte.

‘Wat zegt ze?’ wilde hij weten.

‘Ze wil morgen gaan lunchen bij een vegetarische lunchroom tegenover de apotheek.’

Ze bestelden allebei gegrilde gamba's, ijswater en twee biertjes bij de ober, die alvast een broodmandje neerzette.

‘Ik ben echt benieuwd hoe het met haar gaat!’ Hannah fronste. ‘Zou ik haar nog wel herkennen?’

‘Waarom niet. Ik herkende haar toch ook? Zoveel is ze niet veranderd in vijf jaar.’

Hannah knikte. ‘Je hebt een punt. Ik ben ook geen spat veranderd.’

‘Tuurlijk wel, Han. Je ziet er zoveel slimmer uit, en volwassener, en knapper...’ plaagde Ben.

Hannah trok haar wenkbrauwen op. ‘Oké, dit begint griezelig te worden. Heb je iets van me nodig? Je bent je geld zeker vergeten.’

Ben opende zijn mond om te antwoorden, maar sloot hem toen weer. Zijn ogen werden groter. ‘Oeps.’ Hij voelde in de zak van zijn broek.

Hannah schoot in de lach. ‘Ja, ja, doe maar alsof het per ongeluk is.’

‘Sorry, het was echt niet met opzet! Ik heb mijn portemonnee in mijn auto laten liggen, denk ik.’

‘Het is al goed. Ik ben niet anders gewend dan dat je chaotisch bent.’

Ben gaf haar een blik van gekwetste trots. ‘Hoezo chaotisch? Ik begin de dingen steeds beter te plannen. Had je al gezien dat ik studieboeken mee heb genomen?’

‘Ik zag een stapel in de woonkamer liggen, ja.’

‘Dat betekent dat ik nog wat dingen in ga halen die ik het afgelopen jaar heb laten liggen.’

‘Heb je nog tentamens direct na de zomer?’

Ben antwoordde niet, maar tuurde naar het water. ‘Oh, ik geloof dat Josh op het strand is.’ Hij schoof zijn stoel achteruit. ‘Wacht even, ik ga hem vertellen dat we hier zitten.’

Haar broer sprong op en liep het terras af naar zijn jeugdvriend uit het reservaat. Hannah probeerde te zien waar hij heen liep, maar het was nogal druk op het strand en even later was ze hem uit het oog verloren.

Ergens in de hoek van het terras was een drietal gitaristen en een saxofonist komen zitten, die sfeervolle muziek begonnen te spelen. De ober kwam hun drinken brengen.

Hannah zette haar handtas op de grond en draaide zich half om in haar stoel om te kijken of Ben alweer terug kwam. Onderaan bij de vlonders waar de kleine roeibootjes vast lagen, zag ze hem lopen, zijn armen enthousiast en wild zwaaiend terwijl hij een of ander verhaal ophing tegen een lange jongen die naast hem liep.

Hannah slikte en kneep haar ogen wat verder dicht. Die jongen naast Ben... Maar dat kon toch niet waar zijn? Ze geloofde haar ogen niet. Dat was de Navajo die ze vanmiddag op het tankstation had getrakteerd op een meeblessessie bij het liedje op de autoradio. De knul die haar zo indringend gedag had gezegd en die ze alleen maar uilig had aangestaard zonder een stom woord uit te kunnen brengen. Kende Ben hem ook?

Haar hart sloeg een slag over toen ze plotseling begreep waarom de indiaan met het waanzinnig mooie figuur naast haar broer liep.

Dat was dus Josh.

Hoofdstuk 2

Dit kon echt niet waar zijn.

Hoe kon iemand van zeventien er zo volwassen uitzien? Josh, het drie-en-een-halfjaar jongere vriendje van Ben, de Navajo met de grote grijns en de magere staakarmen, behoorde blijkbaar definitief tot het verleden. Nu had ze plotseling een hartslag van honderd zestig slagen per minuut omdat ze straks moest gaan praten met een jongen met wie ze vijf jaar geleden op deze plek nog zorgeloos boomkickers had staan vangen met een schepnetje. Daar was ze mooi klaar mee.

Ineens werd ze zich er pijnlijk van bewust hoe verfrommeld haar shirt was en dat ze piekend haar had na de ellenlange autorit. Ook voelde ze paniek opkomen dat het haar überhaupt interesseerde. Ze moest normaal doen. Die gozer was zeventien en zij was eenentwintig. Ze stond hier mijlenver boven.

Hannah merkte nu pas dat ze haar adem inhield. Ze blies zenuwachtig uit en riep naar Ben: ‘Je bier wordt warm. Loop eens door!’

Daarna zwierf haar blik naar Josh, die voorop liep en nu vlak bij hun tafel was.

‘Oh... hé,’ zei ze zo verrast mogelijk. Ja hoor, alweer dezelfde briljante tekst – want die had de eerste keer tenslotte ook zo goed uitgepakt.

‘Hé.’ Josh schoof een stoel bij en ging naast Hannah zitten. ‘Alweer.’

‘Dat was jij dus, vanmiddag.’ Hannah probeerde nonchalant te glimlachen en stak haastig haar hand uit om die van Josh te schudden. Hij pakte haar hand en ze voelde het water op zijn huid. Hij was net uit het meer gekomen. De druppeltjes water kleefden nog op zijn blote, brede schouders.

‘Yep.’ Hij grijnsde, en zag er door die ondeugende glimlach plotseling weer heel jong maar ook onweerstaanbaar uit. ‘Wat een ontroerend weerzien was dat, hè?’

Hannah lachte zenuwachtig. ‘Had je mij wel herkend bij het pompstation?’

‘Natuurlijk. Maar jij mij niet, hè?’

Ze beet op haar lip. ‘Nee.’

‘Vandaar,’ zei hij wat zachter, met hetzelfde plagerige glimlachje als die middag. ‘Werd je daarom zo rood toen ik je gedag zei?’

Wat een ellendeling! ‘Eh, ja, zoiets. Ik was een beetje verbaasd.’ Om maar iets te doen te hebben, pakte ze haar glas van tafel en nam een slokje ijswater.

‘Hadden jullie elkaar al gezien?’ tetterde Ben tegenover hen vrolijk. ‘Wat grappig zeg! Kleine wereld.’ Hij nam een slok bier en trok een gezicht. ‘Lauw,’ sputterde hij.

‘Bestel een nieuwe,’ stelde Josh voor. ‘En doe mij gelijk ook maar wat gamba’s.’

‘Mij best. Hannah trakteert vanavond. Ik ben mijn geld vergeten.’

Die snoof. ‘Oh ja? Denk je soms dat ik nu niet meer boos op je word omdat er andere mensen bij zijn?’

‘Daar reken ik op,’ verklaarde haar broer met uitgestreken gezicht. ‘Zal ik even naar binnen lopen?’

‘Nee, ik ga wel,’ antwoordde Hannah. ‘Ik moet toch naar de wc, dus...’

Terwijl ze opstond en tussen de tafeltjes door naar de ingang liep, kon ze zichzelf wel slaan. Ze hoefde helemaal niet naar de wc – ze wilde gewoon niet ineens alleen met Josh zitten, want hij maakte haar doodzenuwachtig. Ze leek wel een hormonale puber.

Hannah gaf de nieuwe bestelling door en besloot toen toch maar even het damestoilet in te duiken om haar piekhaar te fatsoeneren.

‘Hannah Darson,’ sprak ze zichzelf streng in de spiegel toe. ‘Jij gaat nu normaal doen tegen Josh. Je kent hem al sinds zijn kleuter-tijd. Je hebt zo’n beetje zijn poepluiers verschoond. Je hebt kleurplaten met hem zitten maken en zandkastelen met hem gebouwd. Het moet nú afgelopen zijn met die onzin.’

Ze sloot haar ogen en zag weer voor zich hoe Josh daarnet het

terras was opgelopen: zijn zwembroek net iets te laag, zijn schouders net iets te breed en de spieren in zijn armen net iets te opvallend om er haar ogen vanaf te houden. De blik in zijn ogen net iets te wijs voor zijn leeftijd.

Nee. Deze onzin was voorlopig nog niet voorbij.

Toen Hannah terugkwam, had de ober nieuw bier voor Ben en ijswater voor Josh neergezet en had Ben een sigaret opgestoken.

‘Smerige gewoonte,’ vond Josh.

‘Is tabak geen heilige plant in jullie cultuur?’ zei Ben grijnzend.

‘Ja, wilde bergtabak misschien,’ zei Josh. ‘Niet dat smerige spul dat ze commercieel verkopen.’ Zijn blik gleed even opzij naar Hannah toen ze weer ging zitten.

‘Kijk mij niet aan,’ zei ze. ‘Ik ben zelf pas een paar maanden geleden gestopt.’

‘Rookte jij dan?’ vroeg Josh verbaasd. ‘Dat kan ik me helemaal niet herinneren.’

‘Zo lang heb ik het ook niet gedaan. Alleen het laatste jaar van mijn relatie met Greg. Ik was steeds zo gestrest.’

‘Aha,’ zei Josh en hij tuurde in zijn glas ijswater. Hij was even stil. ‘Is het uit dan?’

‘Ja, ik heb het uitgemaakt. Het ging niet meer.’

‘Heb je alweer een nieuwe vriend?’ vroeg Josh. Hij keek haar peilend aan en Hannah kleurde. Wat een bizarre situatie. De laatste keer dat ze Josh had gezien, was hij nog maar twaalf geweest. Nu was hij plotseling zo volwassen en zat hij haar zowaar uit te horen over haar liefdesleven.

Ze schudde snel haar hoofd. ‘Nee, nog niet. Ik vind het wel best zo. Ik heb vrijheid nodig.’

Er viel een stilte waarin Hannah een beetje ineen kromp. Shit, dat klonk achteraf gezien niet zo best. Nu leek het net alsof ze helemaal niet open stond voor iets nieuws. Ze had net zo goed een bord om haar nek kunnen hangen met de tekst: ‘Vraag me niet uit’.

‘Jij hebt altijd vrijheid nodig gehad,’ klonk Josh' stem toen warm. ‘Je bent een soort vlinder. Mooi, breeikbaar en net zo moeilijk

te vangen.'

Hannah knipperde met haar ogen. Wat moest ze dáár nou voor antwoord op geven? Nog nooit had iemand zo iets poëtisch tegen haar gezegd zonder gelijk als een of andere pretentieuze idioot te klinken.

Ben redde haar gelukkig van nog een pijnlijke stilte. 'Ben je je Navajo-achtergrond weer eens aan het verkennen, Josh? Blanke Amerikanen geloven niet in totemdieren, hoor.' Ze grinnikten allebei.

Het gesprek ging verder, voornamelijk tussen de twee jongens. Hannah hield zich maar even afzijdig voordat ze er nog meer domme dingen uit zou flappen.

De zenuwen die haar hadden overvallen bij het zien van Josh begonnen in de loop van de avond een beetje te verdwijnen, maar hij begon haar wel steeds meer te fascineren. Hoe langer Hannah met hem aan tafel zat en naar hem luisterde, hoe minder goed ze zich kon voorstellen dat hij nog niet eens volwassen was. Hij vertelde over de lerarenstudie waar hij na de zomer aan zou beginnen, zijn plannen om jongeren meer kansen te bieden op het reservaat en de lessen geschiedenis die hij ze zou willen geven. Hij had nu al meer ambities dan sommige docenten op haar stageschool de rest van hun leven zouden hebben.

'Ik kom morgen met mijn auto naar je toe,' beloofde Josh aan Ben toen ze klaar waren met eten. 'Dan gaan we vissen. Zelfgevangen vis is nog lekkerder.'

'Heb je een eigen auto?' vroeg Hannah verbaasd, die even was vergeten dat ze zich afzijdig wilde houden.

'Ja, een Mustang. Heb ik vorig jaar van mijn familie gekregen toen ik mijn rijbewijs haalde.'

'Hoe kom je dan aan die motor?' wilde ze weten, terugdenkend aan het tankstation. 'Heb je soms een heel wagenpark op het reservaat?'

'Nee, die motor leen ik af en toe van mijn neef.'

'Heb je daar ook een rijbewijs voor?'

Josh glimlachte en haalde zijn schouders op. 'Niemand heeft me ooit aangehouden,' zei hij bedaard. 'Niet doorvertellen.' Hij gaf haar een plagerende glimlach en haar hart sloeg over. Waarom moest

hij zo ondeugend naar haar lachen?

‘Ben je van plan ooit nog wel je motorrijbewijs te gaan halen?’ vroeg ze snel door.

‘Ja, als ik achttien word. In Page geven ze deze zomer korting bij de rijsschool.’ Josh boog zich naar haar toe. ‘Binnenkort ben ik jarig, dus misschien stelt dat je gerust.’

‘Oh ja!’ riep Ben uit. ‘Begin augustus toch? Ga je het nog vieren?’

‘Natuurlijk gaat hij het vieren,’ grinnikte Hannah. ‘Hij wordt een echte man!’ Nou maar hopen dat Josh niet had gezien dat ze zenuwachtig een beetje naar achteren was gedeinsd toen hij zich zo dicht naar haar toe had gebogen. Ze vond hem nu al genoeg een echte man om stiknerveus te worden van zijn dichte nabijheid.

Josh lachte even. ‘Eigenlijk ben ik dat al lang. In onze stam is het initiatieritueel waarin een jongen een man wordt op de overgang van het dertiende naar het veertiende levensjaar. Dan doen we een visioenwake, een *vision quest*.’

‘Goh, dan was je er vroeg bij,’ zei Ben verbaasd.

‘Ja. Inderdaad.’ Josh viel stil en staarde in de verte. Hij leek plotseling even helemaal van de wereld te zijn.

Hannah keek Ben verbaasd aan. Wat vreemd dat Josh een belangrijk ritueel had meegemaakt en daar Ben nooit iets over had verteld. Die was hier tenslotte een paar zomers geleden nog geweest. ‘Nou ja, ik vind nog steeds dat er een feestje moet komen,’ zei ze, aarzelend de stilte doorbrekend.

Josh schudde de gedachte die hem bezighield van zich af. ‘Ja, dat komt er ook zeker. Jullie zijn bij deze alvast uitgenodigd.’

Na het eten werd er een dessertkaart gebracht. Ben had al snel een keuze gemaakt en pakte Hannah’s hand toen de muzikanten in de hoek ‘I Have Got You Under My Skin’ inzetten. ‘Hé, zullen we even dansen?’

Hannah en Ben hadden vroeger samen op dansles gezeten toen ze allebei nog thuis in Sacramento hadden gewoond. Hun moeder had hen altijd aangemoedigd om na de les alles nog eens samen te oefenen in de huiskamer, dus ze waren goed op elkaar ingespeeld.

‘Ja, leuk!’ Ze volgde haar broer naar het eind van het terras, waar ze in het zand gingen staan en een quickstep weggaven. Som-

mige mensen volgden hun voorbeeld. Het strandje was al snel gevuld met dansende koppels.

‘Ik ben zo blij dat we de hele zomer hier zijn.’ Hannah keek Ben stralend aan. ‘Ik heb een afgrijselijk druk jaar achter de rug op die school. Ik merk nu pas hoe ontzettend ik hier aan toe ben. *Just like old times.*’

Ben glimlachte. ‘Ja, St Mary’s is fantastisch. Zo lekker nostalgisch. Hier kom je echt tot rust. Het is alleen jammer dat mama deze weken in Anchorage zit, maar ze ziet ons aan het eind van de zomer nog wel in Sacramento, zei ze.’

Het liedje was intussen bijna afgelopen en Hannah zag plotseling uit haar ooghoek dat Josh was opgestaan en naar hen toekwam. Haar hartslag versnelde: de zenuwen waren onmiskenbaar weer terug. Kwam hij doen wat ze dacht dat hij kwam doen..?

Josh kwam naast hen staan. ‘Mag ik de volgende dans?’

‘Ja, hoor!’ Ben liet zijn zus los.

Hannah’s hart klopte in haar keel toen Josh zijn ene hand op haar onderrug legde en met de andere haar hand pakte.

‘Heb ik jouw toestemming ook?’ vroeg Josh, terwijl Ben zich uit de voeten maakte. Hij klonk een beetje plagend, maar toch ook serieus.

‘Ja.’ Hannah kreeg zo snel even niets meer uit haar mond.

‘Dat klinkt enthousiast,’ zei Josh droog.

Hannah schoot in een zenuwachtige lach. Geweldig – ze klonk net zo jongensgek als die grote groep irritante pubermeisjes die ze het afgelopen jaar in de klas had gehad. Misschien had ze wat meer begrip voor de giechelmeiden moeten tonen, want zelf was ze blijkbaar geen haar beter.

‘Ja, natuurlijk wil ik dansen,’ zei ze snel.

Op dat moment begon de band ‘Moon River’ te spelen. Een van de liedjes in haar persoonlijke top tien van romantiek. Het leek wel of het hele universum samenspande om dit een veelbetekenend moment te maken. Maar hoe moest ze in vredesnaam op dit melancholische lied dansen met hem?

‘Eh...’ begon ze onzeker. ‘Ik weet niet zo goed wat we moeten doen.’ Nee, want ze had twee jaar voor niets op dansles gezeten, dat was duidelijk.

Josh glimlachte. ‘Kom.’ Hij trok haar nog dichterbij tot ze bijna tegen hem aan stond. Ze voelde zijn hand nog steeds op haar onder-rug, nu iets lager. Ze voelde ook haar hart maniakaal in haar keel kloppen.

‘Leg je kin maar op mijn schouder,’ zei hij in haar oor.

‘Maar... maar dan zie ik helemaal niet waar we heen gaan.’ Wat zei ze nou weer voor iets belachelijks? Net alsof Josh van plan was om stiekem met haar weg te dansen.

Ze hoorde hem grinniken. ‘Ik weet de weg op dit strand. Geen zorgen.’

Hannah legde haar hoofd half op Josh' schouder en half op zijn borst. Ze staaarde naar de tafeltjes op het terras, het zandstrand dat zich langs Lake Powell uitstrekte en de bloedrode avondlucht. Ze probeerde de schoonheid van de omgeving op zich in te laten werken en wat te kalmeren, maar dat ging niet zo best. De lichaamswarmte van de jongen die haar in zijn armen hield, leidde veel te veel af. Tijdens hun dans samen was hij helemaal stil. Hij draaide haar voorzichtig rond in een cirkel die geen naam had. Het was niet echt een wals. Het was niet echt een quickstep. Het was niet echt iets, maar dat interesseerde Hannah geen moer. Het voelde perfect.

Had Josh door wat voor effect hij op haar had? Hannah wilde wel omhoog kijken om te zien wat voor blik hij in zijn ogen had, maar ze durfde niet zo goed. Haar ogen zwierven over de huid van zijn schouders, waar kleine korreltjes zand op kleefden die de avondzon opvingen en heel zachtjes glinsterden. Het deed haar denken aan de sterrenbeelden waar ze vroeger altijd op haar rug in het grasveld naar had liggen kijken. Samen met hem toen hij nog een kleine jongen was geweest.

Haar oog viel op een grote moedervlek die Josh vlak onder zijn sleutelbeen had. Hij had een opvallende vorm en had wel iets weg van een dier.

‘Had je die vlek vroeger ook al?’ vroeg ze zachtjes. Ze wreef met haar wijsvinger over de donkere plek op zijn huid. Josh stopte met ademen. Hannah keek schuin omhoog. Hij keek naar haar hand en toen even naar haar. Zijn blik gleed naar de grond.

‘Nee,’ antwoordde hij na een nogal lange stilte. ‘De laatste keer dat jij me zag had ik die nog niet. Ik kreeg hem pas... later.’

‘Oh.’ Dat was ook raar. Moedervlekken zaten er toch al vanaf iemands geboorte? ‘Hij heeft de vorm van een dier,’ merkte ze op. Ineens besepte ze dat ze haar ene hand nog steeds op zijn borst had liggen. Ze liet hem snel naar beneden glijden.

‘Een beer,’ zei Josh kort. Hij draaide zich om en keek naar het terras achter hen. ‘Het ijs is er trouwens.’

Hannah aarzelde. Er was duidelijk iets in zijn houding veranderd sinds ze over zijn moedervlek was begonnen. ‘Hé, ehm... sorry als ik te nieuwsgierig was.’

Josh staarde haar met een zachte blik in zijn ogen aan. ‘Je bent niet te nieuwsgierig.’ Toen drukte hij een snelle kus op haar hand, die hij nog steeds vasthield, deed een stap naar achteren en liep terug naar het terras.

Hannah liet de hand die Josh gekust had langs haar lichaam naar beneden vallen en ademde uit. Blijkbaar had ze al een tijdje haar adem ingehouden.

Ja hoor, Ben had helemaal gelijk. St Mary's Port: de perfecte plek om tot rust te komen.

Hoofdstuk 3

Hannah liep zwijgzaam terug naar de blokhut met Ben naast zich. Ze had graag met hem gedeeld dat ze in verwarring was gebracht door de avond met Josh, maar ze wist niet of ze Ben aan zijn kop wilde zeuren over hoe de groeisput van zijn beste vriend zo'n aangename verrassing voor haar was. Het voelde nogal raar. Het voelde aan de andere kant ook raar om het voor zich te houden. Ze was gewend om alles met Ben te bespreken wat haar bezighield en hij besprak eigenlijk ook alles met haar. Zelfs nu ze volwassen waren.

Toen viel haar op dat er mensen zaten op de veranda van het huisje naast hen. Een grote lantaarn met een kaars erin stond op de ronde tafel waar ze omheen zaten.

'Kijk, daar heb je Ivy en Amber,' zei Ben, die eindelijk de stilte doorbrak. Hij zwaaide naar de nieuwe burens en trok Hannah mee naar de veranda. 'Laten we even met iedereen kennis gaan maken.'

'Hoi, Ben,' zei het oudste, donkerharige meisje enthousiast. Haar groenbruine ogen sprankelden toen ze opstond. 'Amber, Bens zus is ook aangekomen.' Ze stootte haar zusje aan, die in een boek verdiept was.

'Hallo,' zei Amber, die krullend, rossig haar en blauwe ogen had. Ze glimlachte verlegen. Hannah stelde zichzelf ook voor aan de ouders van de meisjes.

'Paul Greene,' zei hun vader hartelijk en hij schudde Hannah's hand. 'Was het een lange rit hier naartoe?'

Sarah, hun moeder, schonk twee koppen koffie in voor de nieuwe gasten en ze gingen op een van de bankjes op de veranda zitten. Ben vertelde de burens geanimeerd over hun vorige zomers in St Mary's, toen Hannah's oog viel op het boek dat Amber had zitten

lezen. ‘Herbal Remedies,’ las ze hardop de titel. ‘Lees je dat voor de lol?’

Amber glimlachte. ‘Ik ga na de zomer natuurgeneeskunde studeren. Het is nog niet echt voor school, dus dan zal het wel voor de lol zijn.’

Hannah grinnikte. Amber en zij lagen elkaar wel. ‘Als je van kruiden en wilde planten houdt, kun je Ben en mij mooi helpen. We willen een keer met onze vrienden uit het reservaat gaan barbecueën. Dat deden we vroeger altijd bij het meer. Dan gingen de jongens vis vangen en Emily en ik bessen plukken. Echte jager-verzamelaars waren we.’

‘Leuk! Wij willen wel mee vissen,’ zei Ivy enthousiast, die mee had zitten luisteren.

Hannah kreunde. ‘Ik had juist gehoopt dat jullie me konden helpen met bessen zoeken. Iedereen wil altijd vissen.’

Ben grinnikte. ‘Ach, Josh helpt je wel. Kunnen jullie gezellig samen de bosjes induiken.’

Hannah staaarde Ben betrapt aan. Was het zó duidelijk dat ze zijn jeugdvriend wel zag zitten?

De ouders van Ivy en Amber waren intussen opgestaan en wensten iedereen een fijne nacht. Na nog een drankje stonden de twee meisjes ook op. ‘We spreken elkaar snel,’ zei Ben en hij zwaaide nog even voor Ivy en Amber naar binnen verdwenen. Het was vervolgens vreemd stil toen Hannah en Ben terugliepen naar hun eigen blokhut en op de trap van de veranda neerstreken.

‘Ik wilde je niet voor gek zetten, hoor,’ zei Ben afwezig, terwijl hij een sigaret opstak. ‘Met die opmerking van daarnet.’

‘Welke opmerking?’ vroeg Hannah opzettelijk onnozel.

‘Van die bosjes.’ Hij keek even opzij naar zijn zus. ‘Over Josh. Vond je het vervelend dat ik dat zei?’

‘Nee, ik vond het niet vervelend,’ zei ze uiteindelijk, omdat Ben haar vragend aan bleef kijken.

‘Wat dan?’

Hannah zuchtte. Ze plukte een denkbeeldig pluisje van de zoom van haar jurk. ‘Ik vond het een beetje confronterend.’

‘Er hangt iets tussen jou en Josh.’ Ben vroeg het niet, maar stelde het vast.

Hannah werd ineens zo zenuwachtig dat ze zin had in de sigaret waar Ben bedachtzaam een trek van nam. 'Ja, gek genoeg wel.'

Ben volgde haar blik. Hij stak zijn hand uit met de sigaret tussen zijn vingers. 'Wil je een trekje?'

'Nee, nee. Laat ik nou niet wéér beginnen.'

Ben lachte. Hij keek haar van opzij aan. 'Wat vind je van hem? Zeg het maar tegen me.' Hij had een plagende twinkeling in zijn ogen.

'Ik weet niet... misschien,' mompelde ze.

'Misschien wat?'

'Dat ik hem misschien wel interessant vind.' Ze stak haar hand uit. 'Geef me toch maar een trekje,' zei ze nors. Bah. Nou gaf ze toch weer toe aan de verleiding.

Ben overhandigde haar met een glimlach zijn sigaret. 'Sorry. Ik zal je geen stomme vragen meer stellen.'

Ze rookten gezamenlijk het laatste stompje sigaret op en gingen toen de hut binnen.

De volgende ochtend werd Hannah wakker van de zon, die pal in haar gezicht scheen. Kreunend draaide ze zich om. Ze was gisteren vergeten om de gordijnen dicht te doen voordat ze in bed ging liggen.

Nog half slaapdronken registreerde Hannah dat haar broer in de keuken met iemand aan het praten was. 'Nee, die slaapt nog,' hoorde ze Ben zeggen. 'Ik zal haar straks de groeten wel doen. Hoe is het in Parijs?'

Dat was Katie aan de telefoon. De vriendin van haar broer was deze zomer aan het interrailen en backpacken door Europa. Parijs was de derde stad waar ze een aantal dagen zou doorbrengen.

'Zal ik kijken of ze al wakker is?' hoorde ze toen ineens een andere, bekende stem zeggen. Met kloppend hart schoot Hannah overeind en ging toen weer liggen, de deken half over haar hoofd en een oog op een kiertje geopend.

De deur van haar slaapkamer ging langzaam open en Josh stak zijn hoofd om de hoek. Hannah ademde opzettelijk langzaam. Ze zag door de wimpers van haar ene half toegeknepen oog dat de vriend

van haar broer vandaag gekleed was in een verschoten blauwe spijkerbroek en een ketting met een turquoise en zilveren ovaal hanger om zijn nek droeg. Verder droeg hij niets. Een T-shirt was blijkbaar niet nodig voor het uitstapje naar de haven dat ze gepland hadden.

Inwendig kreunde ze. Het was niet eerlijk. Hoe moest ze zich ooit normaal opstellen als Josh halfnaakt en onweerstaanbaar rond bleef lopen?

Ze hield zich stil. Plotseling bedacht ze dat Josh wel lang naar haar bleef kijken. Zou hij soms door hebben dat ze maar deed alsof ze sliep? Ze stopte even helemaal met ademen en hield zijn gezicht in de gaten.

Toen gleed een nauwelijks waarneembare glimlach over Josh' gezicht en deed hij de deur weer zachtjes dicht.

Met kloppend hart luisterde Hannah met een half oor naar de rest van de conversatie die Ben met Katie aan de telefoon en Josh aan de keukentafel voerde. Hoelang zouden Ben en Josh nog in huis blijven? Kon ze niet beter wachten tot ze weg waren..?

Hannah ging rechtop in bed zitten en staarde zichzelf aan in de spiegel die boven het bed hing alsof ze naar een vreemde keek. Zo voelde het ook een beetje. Op deze manier had ze zich in jaren niet gedragen. Maar ja, ze had dan ook bijna vijf jaar lang een vaste relatie gehad. Was dit wel een goed idee – was hij niet veel te jong voor haar?

Met trage bewegingen kleepte Hannah zich aan en probeerde tevergeefs de kreukels uit het linnen zomerjurkje te strijken dat ze aan had getrokken. Daarna haalde ze snel een borstel door haar haren en kwam ze haar kamer uit.

‘Goeiemorgen,’ galmde ze toen ze de keuken binnenstapte. Ben en Josh keken grijnzend op van hun ontbijtbord. ‘Eet smakelijk,’ vervolgde ze met een blik op de berg *pancakes* die op tafel stond.

‘Heb je lekker geslapen?’ vroeg Ben.

‘Als een roos.’

‘Wil je ook wat pannenkoeken?’ vroeg Josh. Hij knikte naar de stapel.

‘Straks. Eerst wil ik een glas jus en daarna wil ik even douchen.’

‘Waarom heb je je dan al aangekleed?’ vroeg Ben verbaasd.

‘Heb je soms een stomme pyjama bij je die wij niet mogen zien?’

‘Nee, ik heb helemaal vergeten om een pyjama in te pakken,’ antwoordde Hannah zonder erbij na te denken. Ben keek met een ondeugende grijns naar Josh, die op zijn beurt een beetje verlegen naar Hannah keek. Hij had tenslotte vijf minuten geleden nog in haar slaapkamer gekeken, al hoorde zij dat eigenlijk helemaal niet te weten.

Snel draaide ze zich om naar het aanrecht waar een pak sinaas-appelsap stond en schonk een glaasje voor zichzelf in. ‘Ik ga straks wel een slaapshirt kopen in het dorp. Moet ik voor jou nog wat meenemen?’

Ben grinnikte. ‘Je zou natuurlijk wat extra hengels kunnen halen.’

Hannah gaf hem een blik. ‘Oh ja, dat is ook zo. Ik moet hengels halen voor de burens, zodat ik straks in mijn eentje bessen kan gaan plukken voor de barbecue.’

Josh keek op. ‘Welke barbecue?’

‘Vertel hem maar over onze grootse plannen, dan ga ik even douchen.’ Hannah liep snel de keuken uit voordat Ben weer met nog meer flauwe opmerkingen op de proppen zou komen.

Terwijl het lauwe water van de douche op haar rug kletterde, neuriede Hannah zacht de melodie van een liedje dat ze een paar weken geleden bedacht had. Ze had het nog niet aan Ben laten horen, want ze had nog geen tekst, maar dat zou nu vast snel komen. Ze had er alle tijd voor en ze had haar gitaar meegenomen.

Toen ze gedoucht, opgemaakt en aangekleed de keuken weer instapte, was de ontbijttafel leeg. Hannah keek een beetje teleurgesteld om zich heen. Ben en Josh waren blijkbaar al weg gegaan zonder gedag te zeggen. Ze ging aan tafel zitten om een stapel pannenkoeken met boter en *maple syrup* te maken. De radio stond zachtjes aan en Hannah floot mee. Ze stond op om melk uit de koelkast te pakken en schonk een glas voor zichzelf in. Net toen ze de deur van de koelkast dicht deed, stond Josh plotseling weer in de keuken, vlak naast haar.

‘Oh, hoi,’ zei ze nerveus. ‘Ik dacht dat jullie al weg waren.’

‘We gaan zo.’ Hij glimlachte. Hannah schuifelde langs hem heen en ging aan tafel zitten. Ze nam een grote slok uit haar glas en

sneed daarna een stukje pannenkoek af. Ze keek op. Josh stond tegen het aanrecht geleund, zijn handen aan weerszijden op de rand steunend, en hij keek terug. Hannah slikte. Waarom hing er zo'n stilte? Moest ze niet iets zeggen?

'Wil jij nog?' Ze wees op de stapel pannenkoeken die op tafel stond. 'Die krijg ik nooit allemaal in mijn eentje op.'

Hij glimlachte. 'Nee, ik heb genoeg gegeten.'

Hannah stak haar vork in haar mond en kauwde bedachtzaam op het stukje pannenkoek.

'Wat vind je ervan?' vroeg Josh benieuwd.

'Lekker,' mompelde ze met haar mond vol. Ze keek hem aan. 'Oh, heb jij ze gemaakt?' vroeg ze toen verrast.

'Yep. Met speciaal meel uit het reservaat. Niet zo verbaasd kijken, ik heb meer talenten dan je denkt.' Zijn plagende glimlach ontging Hannah niet. Ze dwong het bloed dat naar haar wangen steeg bijna naar beneden. Hij deed het erom, dat kon gewoon niet anders.

'Blijkbaar,' antwoordde ze zenuwachtig. 'Ze zijn in ieder geval een stuk luchtiger dan de baksels van Ben.'

'Klinkt anders wel als een goede slogan voor een nieuwe taartenwinkel. Ik zie het al op de gevel staan: "De Baksels van Ben".'

Josh maakte een weids gebaar.

Hannah schoot zo hard in de lach dat ze zich verslikte en een hoestaanval kreeg. Josh maakte zich snel los van het aanrecht en kwam naast haar staan. 'Gaat het wel?' vroeg hij terwijl hij op haar rug klopte. 'Sorry dat ik zo grappig ben.'

'Wat ben je toch bescheiden.' Buiten adem keek ze naar hem op. Hij had zijn hand nog steeds op haar rug. Ze werd er helemaal warm van.

Op dat moment kwam Ben de keuken weer in. 'Ik heb de luchtbedden gevonden!' Zijn blik gleed naar de hand van Josh en toen naar haar gezicht. Hannah keek Ben een beetje betrapt aan. Josh, die achter haar stond, liet zijn hand van haar rug glijden en deed een stapje achteruit. 'Mooi zo,' klonk hij plotseling gehaast. 'Laten we dan maar gaan.' Hij liep naar Ben toe en ze stommelden samen de keuken uit.

'Tot vanavond,' riep Ben nog tegen Hannah. 'Ik kook voor ons. Je mag Emily ook vragen!'

‘Ja, ik kijk wel.’ Hannah durfde niet meer te vragen wie Ben met ‘ons’ bedoelde.

Om twaalf uur trok Hannah de deur achter zich dicht en wandelde ze op haar gemak naar het kleine centrum van St Mary’s Port. Ze kreeg de lunchroom ‘Grassroots’ in het oog waar ze hadden afgesproken en zag dat er aan een tafeltje op het terras een Navajo-meisje zat, weggedoken in een tijdschrift.

‘Uh... Emily?’ vroeg ze voorzichtig.

Het meisje keek op van het tijdschrift dat ze aan het lezen was en een brede glimlach verscheen om haar mond. ‘Hannah!’

‘Em!’ Hannah omhelsde haar oude vriendin stevig. ‘Wat leuk om je weer te zien! Wat zie je er goed uit.’

‘Ja, ik heb er net vier weken vakantie op zitten, dus ik ben nu nog lekker uitgerust. Maar ik voel me ook goed omdat ik mijn werk zo leuk vind! Ik was twee maanden geleden klaar met mijn studie in Tuba City en ik had nog vier weken voordat mijn baan in de apotheek zou beginnen. Ik ben met mijn zus in de buurt van Navajo Mountain gaan kamperen langs het meer. Daarna heb ik met Yazzie en Josh een hogan voor mezelf gebouwd. Ik woon nu niet meer bij mijn ouders in huis.’

Wat een waterval van woorden! Hannah grinnikte. Em was vroeger al een onverbeterlijke kletskaus geweest en er was in vijf jaar tijd niet veel veranderd. Haar mond stond geen moment stil.

Ze liepen druk kletsend naar binnen en streken neer aan een tafeltje vlak bij het raam. Emily bestelde het dagmenu voor hen beiden, dat er goed uitzag.

‘Zo’n veertje heeft Josh tegenwoordig ook in zijn haar,’ merkte Hannah op, toen haar oog viel op de strikjes met gekleurde rode veertjes die Emily in haar vlechten had.

‘Klopt. Zijn vadersclan is mijn moedersclan. Feather People.’ Emily haalde haar schouders op. ‘Nou ja, ik had dit idee het eerste, dus ik trek het me niet aan. Bovendien staat dat vlechtje hem zo goed, vind je niet?’

‘Ehm, ja.’ Naar haar bescheiden mening zou álles Josh zo’n

beetje goed staan. Als hij had besloten een emmer op zijn hoofd te dragen had ze het nog sexy gevonden. Hannah nam snel een slok van haar water en staaarde naar de lunchkaart waar ze niet meer op behoefde te kijken. ‘Oh ja. Ben vroeg of je vanavond wilde komen eten. Hij gaat voor ons koken.’

Emily trok een gezicht. ‘Gaat Bén koken?’

‘Hij gaat een poging wagen. Geen punt, we helpen hem wel. Trouwens, we hebben ook nog pannenkoeken over van het ontbijt, dus we komen niet om van de honger. Die heeft Josh vanochtend gebakken. Met van dat speciale meel uit het reservaat.’

Dit begon pijnlijk te worden. Ze zat maar door te ratelen over hem.

‘Ik ben benieuwd hoe Josh het gaat vinden op Diné College,’ zei Emily. ‘Het is een leuke campus daar. Ik heb het er echt een leuke studietijd gehad.’

‘Oh, gaat Josh ook naar Tuba City? Hij heeft gisteravond wel verteld dat hij ging studeren, maar niet waar.’

‘Ja, het wordt tijd dat hij naar een reservaatinstelling gaat. Hij heeft het afgelopen jaar de boel flink op stelten gezet op Page High School.’

‘Oh? Hoezo dan?’

‘Ach, *the usual*. Schoppen tegen de standaard Amerikaanse regels, zich verzetten tegen dingen die tegen de Diné-cultuur indruisen.’ Emily gebruikte het woord dat de Navajo’s zelf aan hun volk gaven. ‘Toen hij tijdens het open podium met zijn band een nummer van Blackfire speelde dat nogal 'anti-vaderland' was, had hij natuurlijk zo’n beetje alle leraren op de kast. Blackfire maakt nou niet echt vriendelijke teksten.’

Hannah grinnikte. ‘Het klinkt alsof je het eigenlijk wel leuk vindt.’

Emily grijnsde. ‘Kom op. Er is niets tegen een beetje rebelleren. Laat dat maar aan de Rezboyz over.’

‘De Rezboyz? Coole naam. Wat speelt Josh dan?’

‘Gitaar. Echt gaaf hoe snel hij dat heeft opgepikt. Het leek wel of hij al jaren gitaar had gespeeld toen hij op het podium stond.’

Nu begon Em ook al een ware lofzang over Josh aan te heffen. Hannah werd er knettergek van. Het was tijd om een ander onder-

werp aan te snijden. ‘We gaan aankomende vrijdag barbecueën. Kom je dan ook? We hebben onze nieuwe burens uitgenodigd.’

‘Lijkt me leuk. Ik ben erbij.’

Het eten werd neergezet en ze genoten volop van de vegetarische Navajo taco’s die vandaag werden geserveerd. ‘Ben je dagen vrij van je werk deze zomer?’ vroeg Hannah met haar mond nog half vol. ‘Dan kan ik in Naabi’aani langs komen. Kan ik gelijk je eigengebouwde hoghan zien.’

‘Oh, je moet deze zaterdag komen! Dan wordt er een dansfeest en een rodeo georganiseerd door de familie van Hosteen, die oude buurman van me.’

De serveerster had intussen de rekening neergelegd. Hannah en Emily legden elk wat briefgeld neer om te betalen.

‘Hoe laat ben je vandaag klaar met werken?’ vroeg Hannah.

‘Uur of zeven, denk ik. Daarna kom ik naar je toe. Ik neem wel een toetje mee, oké?’

Met een dikke knuffel namen de meisjes even later afscheid voor de apotheek. Hannah zette koers naar de kleine winkelstraat van St Mary’s. Het was tijd voor haar volgende missie: een pyjama kopen.

Hoofdstuk 4

‘We zijn er weer!’ loeide Ben enthousiast vanuit de keuken, net toen Hannah onder de douche vandaan stapte. Ze had de rest van de middag zonnebadend op het strand doorgebracht en had even de zonnebrand van zich af staan wassen.

‘Ik heb jullie zo gemist!’ gilte Hannah terug met een jammer in haar stem. Ze hoorde Josh en Ben lachen aan de andere kant van de badkamerdeur. ‘Ik kom er aan.’

‘Wat eten we vanavond?’ vroeg ze nonchalant toen ze de keuken instapte. Ze keek Josh, die gelukkig inmiddels een mouwloos zwart hemd aan had getrokken, op zijn rug. Ben stond in de koelkast te rommelen.

‘Geen idee nog,’ mompelde haar broer.

‘Dat klinkt veelbelovend.’

Josh schoot in de lach en draaide zich met een grijns om naar Hannah. ‘Ach, we hebben in ieder geval die pannenkoeken nog.’

‘Heb je Emily ook gevraagd?’ wilde Ben weten.

‘Ja, die zou rond zeven uur klaar zijn met werken. Ze zou een toetje meenemen.’

‘Dat scheelt alweer wat denkwerk.’ Ben deed de koelkast dicht. ‘Ik rijd wel even naar dat winkeltje op de hoek.’ Hij pakte de autosleutels van tafel en liep naar de deur.

‘Wacht even,’ mompelde Hannah en liep zonder na te denken achter Ben aan. Zou ze niet kunnen aanbieden om mee te gaan? Ze werd nog steeds een beetje nerveus van het idee alleen met Josh achter te blijven.

‘Heb je nog iets nodig?’ vroeg Ben. Hij keek haar verbaasd aan.

Hannah aarzelde. Eigenlijk was ze compleet belachelijk bezig nu ze de blokhut zo'n beetje uit wilde vluchten. 'Ja, ik wil nog wel wat sinaasappels. Tot zo.'

Schoorvoetend liep ze weer naar binnen. 'Wil je wat drinken?' vroeg ze aan Josh, die aan tafel zat.

'Ja, lekker. Doe maar mineraalwater.'

Hannah pakte de fles en schonk twee glazen in voordat ze tegenover hem gingen zitten. Toen ontmoette ze zijn blik en zag dat Josh haar met een glimlachje aankeek.

'Wat neurie je?' vroeg hij zacht.

Hannah verschoot van kleur. 'Neuriede ik iets?'

Hij grinnikte. 'Ja. Had je het zelf niet door?'

'Nee. Blijkbaar onbewust. Ik ben bezig met een liedje schrijven.'

'Speel het vanavond! Je hebt je gitaar toch bij je?'

Hannah schudde haar hoofd. 'Het is nog niet goed genoeg,' zei ze verlegen, zich herinnerend dat Emily de gitaarkunsten van Josh helemaal de hemel in had geprezen. Daar zou zij waarschijnlijk triest bij afsteken.

'Ik hoor het wel als je zover bent.'

Hannah knikte en verschoof een beetje op haar stoel. Die stiltes. Die starende blik van hem. Waarom kon ze geen normaal gesprek meer met Josh voeren?

'Wat hebben jullie vandaag gedaan?' vroeg ze uiteindelijk maar.

'We zijn naar Antelope Point Marina gereden om de nieuwe hengel van Ben uit te proberen, maar helaas hebben we niets gevangen. Het was een beetje te druk in het water. Te veel mensen, te weinig vis.'

'Ik hoop dat jullie vrijdag meer vangen, anders wordt het maar een karige barbecue.'

'Ze bijten hier beter.'

'Hongerige vissen.' Hannah stond op van haar stoel. 'Over honger gesproken... Ik wil wel wat olijven en toastjes voor we beginnen met koken. Wil jij iets hebben?'

'Ja hoor, zet maar wat neer.'

Hannah pakte de *coleslaw*, olijven en kruidenboter uit de koel-